

MICHAEL - občasník farnosti Staré Město - č.28/hody 2004

ŽIVOT Z (V) MILOSTI

V *New York Times* byl před nějakým časem uveden seriál o zločinnosti v moderním Japonsku. Jak je možné, kladli si autoři seriálu otázku, že ve Spojených státech připadá na každých sto tisíc občanů 519 uvězněných zločinců, zatímco v Japonsku je jich pouze 37? Ve snaze nalézt odpověď jeden reportér listu provedl interview s Japoncem, který si právě odpykával trest za vraždu. Za patnáct let ve vězení neměl jedinou návštěvu. Po propuštění mu jeho manželka s dětmi přišla říci, aby se do jejich vesnice už nikdy nevracel. Jeho tři provdané dcery ho nechtějí vidět. Nikdy neviděl fotografie svých vnoučat. Japonská společnost našla způsob, jak spoutat a využít moc nemilosti. Kultura, která si zakládá na „zachování tváře“ nemá žádný prostor pro ty, kteří přinášejí potupu a hanbu. Dokonce i tam, kde se lidé rozdělují do společenských tříd podle svého původu, nikoli podle výkonnosti, vdechují páchnoucí aroma nemilosti. Dobře to vykresluje jeden příběh od Ernesta Hemingwaye. Jeho španělský otec se rozhodne usmířit se se svým synem, který utekl do Madridu. Pln výčitek umístí do deníku *El Liberal* tento inzerát: „Paco, sejdeme se v úterý v poledne u hotelu Montana. Vše je odpuštěno. Táta.“ Paco je ve Španělsku běžné jméno, a když otec přijde na náměstí, najde tam osm set mladíků jménem Paco čekající na své otce. Hemingway nemilost v rodině moc dobře znal ze své vlastní zkušenosti.

Jak bych si přál, milí bratři a sestry, aby milost zaznívala z našich životů více a více. A abychom s větší vděčností přijímali chvíle milosti, které adresně k nám přicházejí. Někdy to je velmi silný prožitek. Když jsem byl o prázdninách ve Vysokých Tatrách, „slézal“ jsem některé dvoutisícovky. Jeden den bylo počasí „pod psa“: zima, déšť, mlha. Co z takového výstupu? Až ten vrchol zdolám, zasloužím si také dobrou krmi a odpočinek, říkal jsem si. Během cesty jsem byl obdarován několika milostmi. Asi v polovině zazvonil mobil a známý mi sděluje, že jeho modlitební skupina dostala od Boha ujištění pro mne. Umíte si představit, milí přátelé, jak mne tato milost nadnášela při dalším výstupu. Díky, Bože! A na vrcholku, když jsem si myslel, že cíle jsem dosáhl, mne čekala další dávka milosti. Nad námi, kteří jsme v tu chvíli tam byli, se roztrhla obloha, zasvitlo slunce a před námi se vytvořila duha. Díky, Bože, za nové ujištění!

Naše víra, navzdory vši problematičnosti, žije dál, protože cítíme posvátnou a bázeň vzbuzující nádheru nezaslouženého daru, který nečekaně přichází odněkud z venku. Milost se nás dotýká prostřednictvím krásy hudby, přírody, lásky. Jakékoli uzdravení, odpuštění nebo dobrotu, které jsme zakusili, nám byly dány zcela a výhradně z Boží milosti. To jsou ony „kapičky milosti“, když se v nás probouzí hluboká touha po „vůni květin, které jsme nenalezli, ozvěně melodií, které jsme neslyšeli, ...“ Milost je všude, jako skla brýlí, kterých si nevšimneme, protože se díváme skrze ně. Kéž nám Bůh otevře oči. Nebo kéž z nich sejme slupky, jednu za druhou, abychom rostli v poznání Boha, který je „slitovný, milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný“.

Děkuji Ti, milý bratře, sestro, příteli,

že dovolíš Bohu, aby na Tobě uskutečňoval svou milost

a že za to vyslovíš denně svou modlitbu chval a díky.

o. Miroslav

Blahopřání

V úterý 12. října 2004 se společně zaradujeme s naším otcem Miroslavem. Slaví 40. narozeniny. Děkujeme mu za to, co všechno pro nás všechny udělal a vyprošujeme sílu a odvalu ke službě v naší farnosti.

At' Bůh provází všechny jeho další kroky a naplňuje ho láskou, pokojem a radostí.

At' milosti, kterými jej Bůh obdaroval, proměňuje ke spáse všech, kteří jsou mu svěřeni!

Farníci

Andělé dnes opět přicházejí do módy

Vážnost andělů, poté, co byli po celá desetiletí v teologii, i v obecném povědomí vytěsňeni na okraj, dnes stoupá. V bibli jsou andělé Božími posly. Naznačují Boží pomáhající a uzdravující blízkost. Andělé zvěstují lidem jiné, hlubší skutečnosti. Představy, které s nimi spojujeme, jsou drahocennými obrazy touhy po jiném světě – po světě skrytosti, intimního bezpečí, lehkosti, krásy a naděje. Andělé jsou obrazem hluboké, trvalé touhy po uzdravení a pomoci, která nepřichází od nás samých. To, že dnes opět „přicházejí“, je výrazem naděje, že *naš život skutečně neustí do prázdna, že můžeme dosáhnout svého vlastního cíle. Andělé jsou duchovními průvodci na naší cestě.*

Bůh posílá své anděly, aby ochraňovali lidi. Modlitbu k andělu strážci známe dobře téměř od kolébky. Mnozí obraz anděla strážce vygumovali, ale jestliže šťastně vyvázli z nějaké autonehody, přece jen uvěří, že při nich v té chvíli stál jejich dobrý anděl strážný. V tom momentě není tak důležité, zda je ochránil přímo sám Bůh nebo jím vyslaný anděl. Proto můžeme bez obav užívat řeči obrazů, chceme-li popisovat Boží účinnou pomoc. Jsou to andělé, kdo při nás stojí. Jsou to andělé, kdo nás ochraňují. Jsou to andělé, kdo nám zvěstují ve snách, kudy by dále měla vést naše cesta.

Andělé jsou průvodci na cestách. Ukazují nám směr, tak jako kdysi *Rafael („Bůh uzdravil“)* bezpečně dovedl mladého Tobiáše k jeho cíli. Bůh posílá svého anděla, aby posílil Ježíše na Olivetské hoře, aby vysvobodil Petra ze žaláře. Andělé nám často přibližují to, čemu nerozumíme. Tak vysvětluje anděl *Gabriel („Bůh ukázal svou sílu“)* Marii, co se jí stane. A je to anděl, který se zjeví Josefovi ve snu, aby mu objasnil, jak je tomu s jeho snoubenkou Marií. *Michael („Kdo jako Bůh“)* je uváděn ve starozákonních knihách a ve Zjevení jako vůdce vítězných sborů nad zlobou a pýchou. **Uctívání Michaela archanděla je doloženo od počátku křesťanství, byl uctíván i Židy.** Známa pasáž o jezdcích v Apokalypse (Zj 12, 7-9) vedla k tomu, že na Západě je uctíván jako vůdce nebeského rytířstva a ochránce křesťanů všeobecně. Jeho uctívání ještě zesílilo po jeho údajných zjeveních na Monte Cargano v jižní Itálii v letech 492 – 496. Velký dojem vzbudila také pověst, že papež Řehoř Veliký viděl za epidemie cholery v Římě archanděla Michaela s taseným mečem nad Hadriánovým

mauzoleem (dnešní Andělský hrad). **Zobrazován bývá jako rytíř ve zbroji potírající draka – ďábla, nebo jak při Posledním soudu váží duše.**

Bible sděluje o andělech ještě něco dalšího: andělé hledí na Boží tvář. To nám říká už Ježíš: “Mějte se na pozoru, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých. Pravím vám, že jejich andělé v nebi ustavičně hledí na tvář mého nebeského Otce”(Mt 18, 10).

Andělé, kteří nás obklopují při modlitbě, spojují nebe se zemí a ručí za to, že tu nejsme sami, snažíme-li se ve své modlitbě zakusit Boha. Andělé nám říkají: Bůh je blízko a ty jsi vnořen do jeho hojivé, láskyplné přítomnosti.

Andělé odpovídají určitým postojům, sdělují nám leacos o nás a našich životních možnostech, jsou nám oporou a svěřují nám nová životní stanoviska.

zpracováno podle knihy A.Grüna „Poselství shůry“

Kostel Svatého Ducha úspěšně pokračuje

Zahájení vlastních stavebních prací předcházela příprava v podobě přesunů zeminy, při kterých téměř zmizela nevzhledná hromada, která už od roku 2002 „zdobila“ Dvorek.

V polovině srpna se na staveništi objevila další stavební firma, která jako vítěz výběrového řízení, nastoupila po firmě SOPOS, aby postavila jedno patro našeho kostela. Je to POZEMNÍ STAVITELSTVÍ, a. s. Zlín. Podle smlouvy, postaví tato firma betonové konstrukce podlaží „polyfunkčního sálu“ do konce tohoto roku.

Současně s Pozemním stavitelstvím se na staveništi objevila ještě jedna, tentokrát domácí, firma PROMONT našeho občana a farníka pana Budaře. Jeho pracovníci v rychlosti vybuodovali první větev kanalizační přípojky, tu nejdůležitější, která vede do veřejné kanalizace a umožňuje napojení dalších kanalizačních větví od kostela, od fary i z okolních ploch kostela.

Upřímné díky všem, kteří tuto stavbu jakýmkoliv způsobem podporují.

František Křivák

Tábor mladších dětí v Sobotíně

Letošní tábor se podle mého názoru opravdu vydařil. Díky všem, kteří se za nás modlili. Sehraná parta vedoucích, kupa veselých dětí a šikovné kuchařky. Někomu by se mohlo zdát, že nám nepřálo počasí, ale to je velký omyl. Vždy, když jsme chtěli jít ven a hrát nějakou hru, tak zrovna nepršelo. Ke slovu se sice dostalo i teplejší oblečení, ale na druhou stranu se zase nikdo nespálil ;-)

Začali jsme pěkně zostra. Po šesti kilometrech cesty ze vzdálené vlakové zastávky do tábora následoval namáhavý výstup na kopec a hledání vedoucích. Vedoucí se nám neztratili, ale čekali ukrytí v lese na své děti, které si je musely podle indicií najít. Díky tomuto netradičnímu postupu tak „nikdo“ do poslední chvíle netušil, s kým bude po celý zbytek týdne ve družstvu. Večer proběhlo slavnostní pasování do čtyř řemeslných cechů – hrnčíři, kováři, tesaři a ševci.

Během tábora budovaly děti pod vedením zkušených mistrů pomyslnou oratoř – velký dům, kde by si mohli po práci společně hrát. Následovali jsme tak odkaz Dona Boska a v krátkých příbězích jsme se seznamovali s jeho životem. Na každé vyprávění většinou navazovala hra se stejným námětem. Přišlo tedy na hledání lupičů krocanů, práci na statku, pamatovací štafetu, souboj karet, lov zvěře, pexesovanou a ještě teď se musím smát, když si vzpomenu na originální pohádky, které děti samy vymyslely a secvičily.

Celý tábor vyvrcholil celodenním výletem do zooparku v Rapotíně a návštěvou ručních papíren ve Velkých Losinách. Po návratu nás čekalo překvapení. Našli jsme poklad a v něm i zbylé cihličky a tašky na dokončení našeho domu.

Pokud chcete vidět pár fotek z tábora, podívejte se na <http://wallis.wz.cz> do sekce Galerie-Foto.

Tom Vala

Farní tábor pro děti do 15 let – Hodoňovice 2004

V pondělí, 2. srpna 2004, se ve Starém Městě od 14. hodin začaly shromažďovat děti u základní školy. Copak se to děje? Do školy určitě nejdou, vždyť jsou prázdniny a mají tak velké batohy a kufry, že by do nich daly učebnice a sešity pro všech devět ročníků! Že by někam jely na výlet? Ano, ano, jako tradičně se v druhé polovině prázdnin děti nejen ze Starého Města, ale i z nedalekého okolí (např. Velehrad, Zlechov, Uherský Ostroh, Uherské Hradiště a určitě jsem ještě na nějaké městečko zapomněl) vydávají na dvanáctidenní dobrodružství, které je čeká na křesťanském táboře pořádaném farností Staré Město, tentokrát v salesiánském středisku Hodoňovice. Pro neznalé je to dědinka na severní Moravě nedaleko Frýdku-Místku, kterou jsme poctili svou návštěvou už před třemi lety a opět jsme se tam letos rádi vrátili.

Ve tři hodiny odpoledne vyrážíme autobusem vstříc nečekaným zážitkům, novým přátelstvím, hrám a také Bohu, na kterého nechceme ani na táboře zapomínat. Do místa tábora v pořádku přijíždí 23 dětí a 11 vedoucích (příčemž se náš počet během týdne rozroste ještě o jedno dítě a jednu vedoucí). Ubytování proběhne hladce a už se děti valí do kuchyně, kde na ně čeká od tohoto dne po dalších jedenáct dní ne sice maminčina, ale také dobrá bašta. Večer se děti shromažďují na první večerní program, kde se všichni seznamujeme a představujeme, říkáme si základní pravidla společného soužití a představujeme si to, co nás čeká a nemine. A tak se děti dozvídají, že se ocitly na Velikonočním ostrově, na kterém se budou muset o sebe postarat, naučit se žít a bránit se proti jakýmkoli nepřátelům. Nebudou však sami. Pomoc mohou hledat vždy ve svém rodu, do kterého byly přiděleni. A tak vznikly na Velikonočním ostrově tři rody, které mezi sebou soutěžily a snažily se tak co nejvíce zalíbit náčelníku všech rodů, Hotu Matuovi. A že se to povedlo všem (některému víc, jinému méně), to snad ani nemusím říkat. Všechny rody totiž vytvořily úžasnou partu a nikdy nenechaly svého člena na pospas jakémukoli nebezpečí či problému.

Druhého dne se už děti probouzejí do dne, ve kterém je čeká pravidelný program, který se s malými výjimkami dodržuje po celou dobu tábora. Tak vězte tedy, že děti stávaly kolem čtvrt na osm a hned se šly zahřát rozcvičkou, po ranní hygieně byla ranní modlitba a po duchovním nasycení samozřejmě fyzické nasycení, tedy snídane. Po snídani a úklidu nádobí a budovy je čekala katecheze, což bylo čtení z životopisu sv. Vincence z Paula. Tento ctihodný muž francouzského původu se v 17.

století zasloužil o vznik charity a proslul svou péčí o ty nejubožejší. Po katechezi přišly na řadu konečně hry – ať už v lese nebo na louce, vždy ale související s naším pobytem na Velikonočním ostrově. Po obědě, který začínal modlitbou, měly děti odpolední klid a kolem 15. hodiny je opět čekaly dva bloky her, které od sebe dělila svačina. Večeře nás uvedla do příjemných večerních odpočinkových chvil, které vrcholily večerním programem – různé hry v místnosti, videostop s ukázkami z českých filmů, které hráli vedoucí, táborák s opékáním buřtů a mnoho dalších aktivit. Náš den ale vrcholil až večerní modlitbou, o kterou se velmi aktivně a pěkně staraly děti. Je vidět, že když se dětem pomůže, jsou schopny i v duchovním životě dělat velké pokroky. Spávat děti chodily obvykle krátce po 22. hodině a usínaly i během čtení na dobrou noc, aniž by je slyšely až do konce.

Mluvil jsem o výjimkách v programu – tím byly dva výlety a návštěva pana faráře ze Starého Města – otce Miroslava. První výlet jsme ještě plni sil uskutečnili výšlapem na Lysou horu, druhý byl zajímavý především tím, že jsme navštívili zříceninu hradu Hukvaldy. Tyto dva výlety byly jistě zpestřením už tak hodně nabytého programu, který končil v pátek pokladovou hrou, kdy děti za pomoci různých šifer nakonec našly poklad a tak zdárně ukončily své putování po Velikonočním ostrově. Den před tím, ve čtvrtek, jsme společně s o. Miroslavem prožili mši svatou v místní kapli a mohli se těšit z jeho návštěvy. Nebylo to však první intimní setkání s Bohem, už v neděli jsme se společně s celou farností Hodoňovice účastnili mše sv., která byla sloužena venku před budovou, ve které jsme bydleli.

Poslední (páteční) večer byl ve znamení obecného veselí. Děti si připravily zvláštní oblečky a scénky pro karneval, dostaly památkové předměty a dárky a s Velikonočním ostrovem se rozloučily malou diskotékou. V sobotu nás čekalo už jen balení, uklízení, odjezd do Starého města a loučení. Nebylo však smutné, neboť jak především my starší věříme, není všem dnům konec a příští rok se snad většina z nás shledá na dalším dobrodružství. Závěrem chci za všechny vedoucí poděkovat všem, kdo jakkoli pomohli s organizací tábora a potravinovým zabezpečením, panu faráři Miroslavovi Suchomelovi za návštěvu, povzbuzující slova a modlitby, rodičům za jejich důvěru v nás a také všem dětem, že to s námi letos zase vydržely. A především Pánu Bohu za ustavičnou ochranu, pomoc a požehnání. Příjemný a spíše slunečný než uplakaný podzim všem za partu vedoucích přeje

Radim Zapletal

Je třeba se OSVĚDČIT

Je čtvrtek 19. srpna 2004 a po posvěcení nového dne ranní mši sv. se rozcházíme z našeho kostelíku za svými povinnostmi. Za pár hodin poté zvoní u nás Iva Talašová se svojí kamarádkou Petrou. Odjíždějí na setkání mládeže do Strážnice. Po krátkém občerstvení je vyprovázím a nabádám k tomu, aby mi ze Strážnice přivezly myšlenky pana kardinála Meisnera, který tam dnes bude slavit mši sv. Z jeho knížky „Meditace o Panně Marii“ jsme četli při májových pobožnostech. Zdá se, že se děvčatům do zapisování moc nechce, protože se potutelně smějí a odjíždějí s tím, že když to nestihnou, tak si něco vymyslí.

Po ukončení rozdělané práce mi dochází, že Strážnice přece není tak daleko, arcibiskup z Kolína nad Rýnem tu taky není každý den a vidět spoustu mladých lidí zapálených pro Krista nebude

k zahození. Rozjíždím tedy bleskovou akci a oslovuji blízkou duši, ta bere své dvě děti (ke snížení věkového průměru) a vyrážíme směr Strážnice. Přijíždíme pozdě, ale přece! Pan kardinál právě mluví k mladým lidem o tom, že je třeba se OSVĚDČIT. Hovoří o události, kterou popisuje evangelista Marek. Tento jde s Pánem na Olivovou horu, kde je Pán zajat. Marek zůstává jako jediný. Vojáci v něm vidí Ježíšova přítele a chtějí chytit i jeho. Marek jim vyklouzne a utíká i on pryč. Ježíš zůstává sám. Jak často se tato situace v dějinách církve opakovala – říká kardinál. Jak často byl Ježíš svými přáteli nechán sám! *Osvědčení znamená u Marka poté, co jsme od Pána jeho církve utekli, vracíme se k němu zpět.* Marek byl sice při zajetí Ježíše zbabělec, ale při misijní práci se stal velkým bibliografem Pána. Ať tedy vydržíme toto osvědčení Markovo, když se obrátíme a jdeme v poslání Pána, abychom našim životem dosvědčovali před světem jeho velkolepý život.

Touto myšlenkou svoji promluvu pan kardinál ukončil. Pozval pak všechny mladé na světový den mládeže do Kolína nad Rýnem v srpnu 2005.

Po skončení mše sv. jsme Ivu a její kamarádku opět potkali. Zase se smály a mávaly nad hlavou magnetofonovou kazetou, na kterou nahrály celou promluvu pana kardinála. Ano, láska je vynalézavá. Díky této kazetě máme celou promluvu napsanou a komukoli k dispozici.

Mirka Číhalová

Čerstvé zážitky z poutí do Medugorje

Při vzpomínce na pouť do Medugorje se mi vybavuje mimo jiné také závěr ruského filmu „Pokání“. Stará žena jde po cestě, která dříve vedla do chrámu Bohorodičky. Potká mladou ženu a ptá se jí: „Kde je chrám?“ Odpověď zní: „Chrám už tam není, protože zloba režimu chrám zničila“. Stará žena říká: „Co je to za cestu, která nevede do chrámu?“ Naše průvodkyně z Medugorje nám vyprávěla, že z Ruska přijela na pouť také stará chudobná žena, která měla doma k obživě jednu kravičku, kterou prodala, aby získala peníze na cestu. Když se jí zeptali, jak bude doma žít, řekla: „Bůh se o mě postará.“ Kéž by naše pouť do Medugorje k Matce Královně Míru zanechala v nás velkou důvěru, že i o nás se Bůh stará a postará, je – li to Jeho vůle i o náš rozestavěný kostel. I za to jsme prosili, aby všichni, nejen ve Starém Městě našli cestu, která vede do chrámu, kde na nás čeká Král králů – Ježíš.

Blažena Němcová

Díky za pouť do Medugorje. Panno Maria, děkuji Ti, že jsem skrze Tebe blíže poznala Pána Ježíše. Dříve jsem svůj život jen přežívala a teď jej pod Tvou ochranou a s láskou Tvého syna Ježíše prožívám.

Marie Dobešová

Myslím, že Panna Maria v Medjugorje nás učí lítosti nad svými hříchy. V Medjugorje při mši svaté člověk není schopen liturgických odpovědí, protože hrdlo se svírá, srdce se chvěje, ramena se otřásají, když člověk vnímá tok Kristovy Krve, řinoucí se z oltáře a zaplavující svět Božím milosrdenstvím. My křesťané, ani vlastně žádnými křesťany už nejsme, když na to v kostele dobře živení a dobře oblékaní s prázdným srdcem hledíme a s týmž bezcitným vnímáním pak vycházíme z kostela a vůbec nevnímáme to množství sester a bratří zoufale volajících o pomoc.

Ludvík Hynčica

K pouti do Medjugorje jsem se rozhodla proto, že jsem jí chtěla poděkovat Panně Marii za uzdravení nemocného syna. Milost Boží se tady dotkla určitě každého z nás. Na mě nejvíce zapůsobil výstup na horu KRIŽEVAC, spojený s křížovou cestou. Spolu s ostatními poutníky jsme procházeli obtížnou kamenitou cestu s prudkým stoupáním. Rozhodla jsem se jít naboso. Zpočátku jsem myslela, že tuto cestu až na samý vrchol hory naboso nezvládnou. Zdálo se mně to téměř nemožné, abych nešlápla na žádný ostrý kámen a nezranila se. Při každém kroku jsem myslela na Pána Ježíše, čím vším musel při křížové cestě projít, jak trpěl za naše hříchy a jak to bylo pro něho bolestné. Když jsem se podívala kolem sebe a viděla některé starší a nemocné, jak nejprve s obtížemi zdolávají tuto cestu, bála jsem se o ně a nevěřila, že to zvládnou. Při tom se ale ukázala vzájemná pomoc a solidarita všech ostatních, kteří jim pomáhali a neviditelná síla Panny Marie. Při výstupu nahoru jsme prožívali pobožnost křížové cesty a postupně procházeli všemi 14 zastaveními a vzkříšením, kde jsme předkládali našemu Pánu a Panně Marii své prosby a přímlyvy. Mnozí při tom nemohli skrýt své slzy a dojetí. Panna Maria nás nakonec všechny přivedla až na samý vrchol KRIŽEVACE, na kterém ční téměř 9-ti metrový betonový kříž. Z pouti do Medjugorje jsem přijela nadšena. Uvědomila jsem si, že se dostalo mně i dceři Kristýnce, která jela se mnou, velké milosti a duchovního povzbuzení do dalšího života. Přála bych všem, aby se tam mohli také podívat, zakusit tuto Boží milost a prožít krásné společenství jako jsme prožili i my.

Jarka Grebeníčková

Do Medjugorje jsem neodjížděla s žádným velkým očekáváním. Věděla jsem sice, že se tam Panna Maria zjevila nějakým dětem, ale vůbec jsem netušila, že se tam zjevuje dodnes. Toto zjištění pro mě bylo překvapující a zasáhlo hluboko mé srdce. Cítila jsem, že toto místo je něčím jiným, svatým, a že žádná prosba na tom místě nemůže zůstat bez odezvy. Přála bych všem, aby se do Medjugorje podívali a chtěla bych ujistit všechny mladé, kteří si myslí, že by tuto pouť nezvládli, ať se nebojí, protože já jsem odjížděla také s touto myšlenkou. Nebojte se, Panna Maria Vám k tomu dá sílu.

Kristýna Grebeníčková

Kdekoliv jsem v Medjugorii byla – všude tam se mě velmi dotýkala Boží milost. Je to obec plná míru a pokoje. Tam to mohl člověk skutečně pocítit. Rovněž všechna svědectví se mně dotýkala a byla hluboká. Ale co jsem si nejvíce uvědomila a odnesla – to bylo důležitost mše svaté. Podařilo se mi nově pohlédnout na Krista. Když jdu ze mše svaté, velmi často pak brzy upadnu do stereotypního

všedního života, byť mši sv. vnímám vždy. Ale v Medjugorii jsem si naplno uvědomovala, co vlastně pro mě Kristus znamená. Pro nás. Měla jsem k němu větší úctu. Vícekrát bylo na těchto místech slyšet, že největší krize v současné době je krize víry a velmi těžké je modlit se, že je jednodušší obětovat 20 mší sv. na nějaký úmysl, než modlit se. Ale toto místo – Medjugorje, tam je Bůh TAK blízko, že nebyl problém být často na mši sv., nebo klečet na kamenech nějakou dobu a modlit se, nebo vystoupit naboso na Križevac či na Podbrdo. Přinášet nějakou oběť najednou nebyl problém. A co víc – to neplatí jen pro Medjugorii, ale já si odtamtud odnáším nesmírně velký pokoj v srdci a touhu být lepší pro Boha – nejen na chvíli. A na žádném místě jsem také neviděla, abychom byli pospolu různé národy, přáli si pokoj jeden druhému, bez toho, abychom se znali a myslet to skutečně upřímně. Všichni byli JEDNO. To mi připomnělo právě tu jednotu, kterou máme žít a kterou se nám tak často žít nedaří! Přeji všem, aby mohli aspoň jednou zakusit to Boží milosrdenství a pokoj, který jsem zakoušela já. Přeji z celého srdce.

Katka Ďuricová

V Medjugorii jsem byl poprvé a tak jsem tam nejel s nějakým velkým očekáváním. Když jsme přijeli do Medjugorie, zdálo se mi, že jsme přijeli do obyčejného města v cizině, ale nebylo to tak. V mém srdci se odehrávalo něco nádherného – krásného. Velmi mě oslovilo povídání s naší průvodkyní Olgou. Předala nám zprávu, že Panna Maria se stále v Medjugorii zjevuje a předává šesti vizionářům deset poselství, které se ani jedno nemá týkat konce světa, ani žádné jiné pohromy. Má to být pro blaho všech lidí na celém světě. Dále mě oslovilo slovo otce Miroslava, ve kterém nám říkal, že jsme se nepřijeli do Medjugorje jen podívat, ale sama Panna Maria si nás zavolala a chce, abychom byli u ní. To mě ubezpečilo, že nejsem na tomto světě zbytečně a že i Panna Maria má se mnou nějaké plány. Ze všeho nejvíc mě oslovila adorace, která se konala venku za úplné tmy, při které jsem si uvědomil, co pro mě Ježíš doopravdy udělal a jaký mně dal dar - narodit se v milující křesťanské rodině a být zdravý. Vy, kteří váháte, jestli máte jet do Medjugorje, neváhejte a jedte, protože Panna Maria vás tam chce mít u sebe, a věřte, že jakmile tam jednou pojedete, nebudete se chtít vrátit zpět.

Vašek Vanda

Biřmovanci těsně před cílem

24. října 2004 v 18 h se setkali biřmovanci naší farnosti na velehradském Stojanově, aby zde završili svoji roční přípravu na přijetí sedmi darů Ducha svatého. Celou duchovní obnovou nás provázeli otec Miroslav a otec Slavomír.

Po zahajovací společné večeři jsme rozjímali o svém dosavadním životě v uzdravující adoraci. Po jejím skončení nám byli k dispozici naši duchovní otcové k vykonání svátosti smíření a individuálním pohovorům. Této příležitosti jsme hojně využili.

Sobotní ráno jsme zahájili snídání. Společně jsme se pomodlili ranní chvály a poté se zaposlouchali do zajímavé katecheze otce Slavomíra, která byla zaměřená na svátost biřmování. Navštívili nás i naši animátoři, se kterými jsme strávili příjemné chvíle v diskusi o působení Ducha svatého v našich životech. Dopoledne bylo završeno mší svatou a chutným obědem.

Následnou odpolední pauzu jsme využili k vycházkám v zahradě, rozhovorům a rozjímáním. Osvěžení jsme se znovu sešli v 15 hodin ke společné adoraci v kapli. Každý z nás vyslovil modlitbu na zadané téma.

Posledním bodem programu byla večeře. Po ní jsme se posílení na duchu rozešli do svých domovů.

Lenka, Romana a Jarka

Pozvání

- ve čtvrtek 6.10.2004 prožijeme v naší farnosti adorační den -
6.30 hod. mše svatá, celodenní výstav NSO, 18.00 hod. mše sv.

- v neděli 16. 10. 2004 se koná na Svatém Hostýně

Svatohubertská pouť

- 15. – 17. 10. 2004 proběhne v Českém Těšíně

Víkend pro osamělé matky

- v neděli 24. 10. 2004 bude misijní neděle a sbírka na misie
- 22. – 24. 10. 2004 na Svatém Hostýně proběhne

Diecézní setkání katechetů

Farní kronika

Do společenství církve byli křtem přijati:

Anděla Zelíková, Uherské Hradiště, Mazůrkova 95	5. 6. 2004
Romana Františka Pijáčková, SM, Máchova 958	6. 6. 2004
Adrian Michael Marovič, SM, Altěře 562	19. 6. 2004
Tereza Kašná, SM, Tyršova 1852	20. 6. 2004
Tadeáš Marek Rybárik, SM, Kopánky 1725	4. 7. 2004
Marek Mikuláš Feldvabel, SM, Luční čtvrť 2039	11. 7. 2004
Vít Gajdošík, Topolná 239	11. 7. 2004

Aneta Marie Kresová, Sušice 187	24. 7. 2004
Barbora Vandová, SM, Luční čtvrť 2049	25. 7. 2004
Filip Janás, UH – Mařatice, Nad Špitálkami 1038	1. 8. 2004
Sylvia Johanna Maria Hoksbergen, Holandsko	1. 8. 2004
Matěj Pavlíček, Jarošov – Louky 470	21. 8. 2004
Radim Šenkeřík, SM, Velehradská 1519	22. 8. 2004
Lucie Houdková, SM, Kopánky 1690	26. 9. 2004
Adam Jan Pohl, SM, Alšova 1871	26. 9. 2004

Pro požehnání na společné cestě životem si přišli:

5. 6. 2004

Petr Zelík, Uh. Hradiště, Mazůrkova 95

Marcela Zelíkova, Uh. Hradiště, Mazůrkova 95

V našem farním společenství jsme se rozloučili:

Ludmila Jurásková	*4. 6. 1936	†4. 5. 2004
Vlasta Bajajová	*18. 7. 1927	†9. 5. 2004
Ludmila Grebeníčková	*21. 3. 1923	†7. 6. 2004
Jarmila Uherková	*12. 6. 1934	†8. 6. 2004
Božena Novotná	*13. 9. 1925	†17. 6. 2004
Josef Večeřa	*18. 10. 1937	† 8. 7. 2004
Milada Fojtíková	*3. 9. 1921	†16. 7. 2004
Marie Pelková	*25. 3. 1926	†20. 7. 2004
Lucie Matejkovičová	*15. 7. 2004	†15. 7. 2004
Vladimír Černý	*18. 2. 1948	†24. 7. 2004
Antonín Baleja	*21. 1. 1940	†27. 7. 2004

Ludmila Hučková	*21. 2. 1945	†4. 8. 2004
Miroslav Čonka	*28. 1.1987	†8. 8. 2004
Marie Šnajdarová	*6. 3. 1937	†6. 8. 2004
Josef Škára	*30. 7. 1917	†8. 8. 2004
Františka Juříková	*2. 3. 1925	†13. 8. 2004
Anežka Janásová	*10. 1. 1928	†17. 8. 2004
Marie Šišková	*23. 8. 1917	†11. 9. 2004
Karel Husek	* 4. 10. 1927	†10.9. 2004
Bohumír Růžička	*8. 11. 1928	†14. 9. 2004
Jaroslav Večerka	*3. 3. 1921	†22. 9. 2004